

[Glilstrup]

Fremskridtspartiet er af den opfattelse, at det er særdeles centralt, at det øverste organ i dette land, nemlig Folketinget, drøfter og afgør det. Det er for vigtigt til, at det kan smides ud til pampororganisationer som LO og Dansk Arbejdsgiverforening og andre underlødige organer. De skal ikke have noget med det at gøre, i hvert fald ikke uden for de rammer, Folketinget fastsætter.

Hovedløsningen på de problemer, der rejses, er efter Fremskridtspartiets mening tostrengt. Som den allervigtigste og dominerende streng skal vi i dette Folketing føre en sådan økonomisk politik, at der er overbeskæftigelse i samfundet, så den lønmodtager, der mister sit arbejde, har en bred vifte af muligheder for at få andet arbejde.

Det er meget let, som Fremskridtspartiet også har påvist mange gange, at føre en sådan overbeskæftigelsespolitik og afskaffe arbejdsløsheden. Det kan gøres på nogle få måneder, hvis man vel at mærke vil midlet, og således at man får velstand, for det er nu engang – hvis man endelig mister sit arbejde – bedre, hvis man har kunnet spare op og har nogleogtyvetusind kroner stående i banken, end hvis man har levet på en sulteløn og ikke har det. Det er hovedstrengen.

Nødhjælpen, den anden streng i løsningen af det, er det, vi i og for sig allerede har i Lønmodtagernes Garantifond. Det kan da godt være, at Lønmodtagernes Garantifond skal udbygges på forskellige felter og områder, men det er dér, hvor man, om man så må sige, har sikkerhedsnettet, hvis Folketingets almindelige økonomiske politik en overgang skulle kiksse, f.eks. fordi der pludselig kommer atomstøv ned over marker eller bliver oliekriser i udlandet, der får alt til at eksplodere med forsyningskriser og lign. Der kan da opstå en situation, hvor vi midlertidigt ikke kan opretholde overbeskæftigelse og velstand, og så har man Lønmodtagernes Garantifond som sikkerhedsnet.

Socialdemokratiets to forslag kan systematiseres på så mange måder, men de kan sammenfattes i, at man i stedet for kommer med en snes foranstaltninger hentet fra det oldgamle testamente, som vist endda går tilbage til før Marx og Engels, og som har meget, meget lidt med det nuværende danske samfunds problemer at gøre.

Hvert eneste af de ca. 20 elementer, der indgår i disse forslag, er asocialt. Sammenlagt er Socialdemokratiets 20 bralrende asociale forslag så hamrende asociale, at det, hvis de blev gennemført, ville være den værste antisociale og fattigdomsskabende og undergravende foranstaltning for danske lønmodtagerfamilier, som er oplevet i hvert fald i det kvarte årtusinde, der er forløbet siden stavnsbåndets indførelse her i landet. Det er så horribelt. Socialdemokraterne burde tænke sig om i stedet for bare at gå ud med det valgflæsk, som de foreslår.

Vi skal gøre lige præcis det stik modsatte af det, Socialdemokratiet kræver, i den situation, vi befinder os i, hvis vi vil hjælpe menigmand, hvis det er fattigfolk, vi vil assistere, måske ikke hvis vi skal kunne holde nogle overfladiske popvalgflæsktaler, som det her kan bruges til.

Det, der skal være slagordene i stedet for det, Socialdemokratiet siger, er først og fremmest, at vi ydmygt skal tilpasse os den rivende teknologiske udvikling og den eksplosion, som sker i øjeblikket, hvor alt skifter om faktisk fra den ene uge til den anden. Livet er helt anderledes, fordi man har opfundet en eller anden dims i Korea eller i Californien, eller hvor man nu opfinder dimser.

Vi skal have mobilitet og fleksibilitet, sådan at man bestemt ikke skal regne med, som Socialdemokratiet vil have det, at den, der én gang er faldet i søvn på en eller anden arbejdsplads, virkelig skal pylres ind i et vattæppe og kunne sove videre, a la at man skal udvide til den private sektors sektorer Carl Fischers gamle vise: »Ih, hvor er det kommunalt«, og at man bare skal kunne forblive dér, hvor man én gang har fået sat sin hale i en eller anden stol, og så skal man bare kunne regne med, at dér kan man fortsætte.

Virksomheder vil opstå, virksomheder vil blomstre, virksomheder vil gå konkurs, måske med timers varsel. Det er de vilkår, moderne teknologi byder på. Og så kan det ikke nytte noget, at man vil bruge sådan nogle midler, som er skabt til den stillestående middelalder, som Socialdemokraterne kommer med, og som slet ikke er tilpasset det udviklingssamfund, der tilhører de »raske i riget«, for at tale med Johannes V. Jensen, og bestemt ikke sådan nogle søvnfumlægængere som dem, der har lavet de socialdemokratiske forslag her.